

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

อายตนะนิพพาน

เมื่อวานนี้ตอนสี่โมงครึ่ง คนที่มาถวาย ลูกบวชแล้วมาอยู่ถ้ำเจีย อันนี้ก็ถวาย ๑ กิโล คณะศัลยแพทย์ว่า ๕ บาท เมื่อวานนี้ ๑ กิโลกับ ๕ บาท (ปากน้ำ ๑ กิโลครึ่ง) ลูกชายมาอยู่ที่ถ้ำเจีย (พระนพพรครับ) มาอยู่ถ้ำเจีย สักตั้นะที่ถ้ำเจีย สักตี้ แต่ก่อนเราเคยไปบ่อย ๆ ถ้ำเจีย จากนั้นมาอยู่เลยไม่มีเวลาไป เป็น ๑๐ กว่าปีแล้วมั่งไม่ได้ไปเลย น่าจะเป็น ๑๐ กว่าปี พอว่า ๑๐ กว่าปี ๆ ที่เราเคยพูดอะไรที่ถ้ำภูวี่ ที่เราส่งของไปให้วัดภูวี่ ๑๐ กว่าปีแล้วนะ ที่นี้เวลาทราบที่เขาจ่ารายละเอียดได้มัน ๒๒ ปี ไม่ใช่เล่น ปีพ.ศ.เท่านั้น ๆ ว่างั้น เราก็ยอมรับเลย โห ว่า ๒๑-๒๒ ปีแล้ว เมื่อวานนี้ก็ให้เขาไปวัดถ้ำภูวี่ ดูว่าพระมี ๔๔ หรือใจเนร ๒ องค์ พระ ๔๒ หรือ ๔๓ น้ำ

เท่าไรก็ไม่เป็นปัญหา เราพูดครบถ้วนหมดแล้ว ว่าพระที่ตั้งใจปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมจริง ๆ เอามาเท่าไรมา ผมจะรับเลี้ยง เราว่าจี้เลย นี่เราก็กามไปอย่างนั้นละ แต่ท่านคงจะตั้งจุด ๓๐ เป็นจุดกลาง มากกว่านั้นบ้าง ลดลงบ้าง แต่ส่วนมากมีแต่ขึ้น ลดลงมีน้อยมาก ท่านคงตั้งจุด ๓๐ องค์เป็นจุดกลาง จะขึ้นบ้างลงบ้างก็อยู่ในย่านนี้ เมื่อวานนี้เขาเอาของไป มาทราบที่ไปส่งของภูวี่นี้เราว่า ๑๐ กว่าปี ถ้าวว่า ๑๘-๑๙ ปี ก็ยังอยู่ในเขตอยู่นะ นี่มัน ๒๑-๒๒ ปี เรียกว่าผิดอันนี้ ๒๑-๒๒ ปีแล้ว พระท่านตั้งใจมาปฏิบัติ เราพอใจ เราส่งเสริมพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ

เพราะฉะนั้นจึงว่าถ้าตั้งใจปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมจริง ๆ เอ้า เอามาเท่าไรให้มา เราบอกร้อยอย่างนั้นเลยนะ เราจะรับเลี้ยง ตรงกันข้ามกันอีกก็คือว่า ถ้าพระโกโรโกโสอย่าให้มาอยู่ที่นั่นนะ ให้โล่งภูเขาให้หมด มันหนักภูเขาเราว่า เอาเด็ดด้วยกันทั้งสอง ตั้งแต่นั้นมาพระก็มากมาเรื่อย ๆ เพราะเราไปดูเองหมด ทำเลไปดูหมดแล้ว เหมาะ เหมาะสมทุกอย่าง กลางวันกลางคืนมันเป็นความรื่นเริงในใจ สำหรับผู้มุ่งต่อธรรมนะ ไปอยู่สถานที่เช่นนั้นมันรื่นเริง ๆ ภายในใจ นี่เราก็ดำเนินมานานกว่านั้นแล้ว ว่าที่นั่นสงบสักดี มีท่านอุทัยอยู่ที่นั่น สององค์ สามองค์ อยู่มากกว่านั้นไม่ได้ ไม่มีที่โคจรบิณฑบาต ว่างั้น เราก็กัง ว่าที่นั่นสักดีมาก ท่านอาจารย์ฝันเคยไปพักชั่วระยะเดียว เพราะไม่มีทำเลบิณฑบาต ท่านอุทัยเลยไปอยู่ที่นั่น ท่านอยู่นั้นมานานกว่าที่เราจะไปช่วยสนับสนุน

ไปที่แรกก็ตั้งหน้าจะไปดูวัดนี้แหละ เพราะได้ยินมานานว่าเป็นที่สงบสงัดดีมาก เราเลยไป พอลงรถแล้ว ตั้งแต่ก่อนอายุมันยังหนุ่มน้อยนี่ ลงรถแล้วปีนนี้เข้าเลย บนภูเขาสูงนั้นเที่ยวตระเวนดูหมดเลย โห ไปที่ไหนเหมาะสม ทำเลที่โล่งแจ้งก็มี ที่เป็นป่าชุ่มเย็นก็มี เลือกลงมาได้วางนั้นเถอะ กลางคืนนี้อยากออกมาเดินจงกรมอยู่หिनลาดหินดานก็ได้ กลางวันอยู่ได้ร่มไม้ก็ได้ มีอยู่ทั่วไป เราไปหาดูแล้ว โอ้ย ชอบใจ พอกลับมาถึงก็สั่งท่านอุทัย ตั้งแต่บัดนั้นมาจนบัดนี้ พระท่านจะต้องการมาพักภาวนา พระที่มุ่งอรรคมุ่งธรรมจริง ๆ ตั้งใจอยากจะภาวนาแล้วมาอยู่กับท่าน ใ้รับท่านนะ เอ้า มาเท่าไรมาเราจะรับเลี้ยง บอกตรง ๆ เลย แต่พระโกโรโกโสอย่าให้มา ให้โล่งภูเขาให้หมด เสียศักดิ์ศรีภูเขา หน้าภูเขา ว้างเลย เต็ดทั้งสองนั้นแหละ พระตั้งใจปฏิบัติดี เอา มา อย่างที่ว่า ๔๐ หรือเท่าไร ก็เราเปิดครอบไว้แล้วนี่นะ เอ้า มาเท่าไรมา มาเท่าไรเราพอใจที่จะเลี้ยง แล้วเรายังได้บอกไว้แล้วด้วยว่า ถ้าเลี้ยงไม่มีกำลังพอแล้วผมจะบอก บอกนั้นนะ เอามาเท่าไรให้มา ถ้าไม่สามารถจะเลี้ยงได้ แล้วผมจะบอก เรียกว่ายอม พุดง่าย ๆ วางั้นเถอะ

อยู่ในเกณฑ์ส่วนมากจะ ๓๐ กว่า หรือ ๔๐ อยู่ในย่านนี้ ปีนี้ดูว่า ๔๐ ในพรรษา ในพรรษามักจะอยู่ในย่าน ๔๐ ปีนี้ก็ดู ๔๓-๔๔ เท่าไรอยู่เถอะเราพอใจ ท่านมาอยู่ในที่อย่างนั้นเราพอใจกับท่าน ให้ท่านบำเพ็ญสมณธรรม โห เรื่องอรรคเรื่องธรรมของง่ายเมื่อไร ใครจะไปชอบใจได้ง่าย ๆ กิเลสมันตีหูตีตาไว้ไม่เห็นนี่นะ มันของง่ายเมื่อไรกิเลส มันปิดหูปิดตาไม่เห็น ให้เห็นแต่พวกบุตรพวกคุณเต็มบ้านเต็มเมือง เสกสรรปั้นยกกันขึ้นว่าเป็นทองคำทั้งแท่ง อันนี้เป็นเพชร อันนี้เป็นพลอย นั้นทองคำ ไปอย่างนั้น ของเล่นหรือกิเลสของง่ายหรือ มันเสกเอาเป่าฟุด ๆ พวกเราล้มระนาวไปเลย หลงมันทั้งนั้น

ธรรมพระพุทธเจ้าโฆษณาบ้าง ๆ มันไม่ยากฟัง มันยังไม่ยากดูของมีค่า สัตว์โลกมันไม่มีค่า มันไม่คู่ควรกัน มันจะเกลโลลไปหาแต่สิ่งที่ไม่มีความ เพราะตัวเองไม่มีค่า สิ่งที่มีค่ามันก็รับกันไม่ได้ ในเวลามันเป็นในหัวใจเรา เอาเราคนเดียวตั้งขึ้นเลยนะ อย่าไปมองโลกกว้าง ๆ ก่อน ให้มองแต่เรานี้ขยายออกไป จิตนี้เวลาไม่มีคุณค่ามันไม่มีจริง ๆ นะ เหมือนว่าสุด ๆ ลึน ๆ มันก็ยังพอใจทำ พอใจอยู่ จะหาวิธีตีตีดิน พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงอะไรก็ไม่สนใจ เรียกว่ามันมีดีสุดขีด ปีนไปอย่างงั้น เพราะฉะนั้นของดี คนดีจึงชอบ แต่คนชั่วไม่ชอบ ของต่ำคนชั่วชอบ ของสูงคนดีชอบแต่มีได้น้อย ดังที่เคยพูดให้ฟัง เป็นคติได้ดีนะ พระพุทธเจ้ารับสั่งว่า ผู้ที่จะไปสวรรค์ นิพพาน กับผู้ที่จะลงทางนรก ทางไหนมากกว่ากัน โห นำฟังนะเป็นคติได้เป็นอย่างดี แล้วฟังลึกลงด้วยนะ

พระพุทธเจ้าก็รับสั่งเทียบทันทีเลยว่า ผู้ที่จะไปสวรรค์ ไปทางดีได้ ไปสวรรค์ นิพพานได้นี้เทียบกับเขาโค แต่ผู้ที่จะหมุนลงในนรกนั้นเหมือนชนโค ในโคตัวหนึ่งมีขนเท่าไร และมีเขาเท่าไร มีสองเขา ใครเห็นโคสามเขาสี่เขาไหม ไม่มี มีสองเขา แต่ขนมันเต็มตัวเลยโค คือจิตใจลงมันใฝ่ต่ำมันมาก เราดูตัวของเรานี้ เรายังไม่ได้อบรมจิตใจนี้มีแต่เรื่องต่ำทั้งนั้น ๆ ๆ เต็มเนื้อเต็มตัวรอบตัว เท่ากับชนโค ที่จะเย็บไปทางความดีนี้อย่างมากเขาโคพันมาแค่นี้ มันไม่ได้พันเต็มทีนะ นั่นแหละเราดูเราเสียก่อน ความคิดความเห็นภายในจิตใจของเรา มันมีแต่ความคิดประเภทชนโคทั้งนั้น ไปทางต่ำ ๆ ความคิด ความคิดจะไปทางดีงามเหมือนเขาโค มีน้อยมาก ๆ เบื้องต้นเป็นอย่างนั้นด้วยกัน

ในเราคนหนึ่ง ๆ ก็เรียกว่าชนโคเต็มตัว เขาโคแทบว่าไม่มี โคบางตัวเป็นโคหัวโล้น โห มึงจนขนาดนั้นเชียวนะ เราพูดเป็นธรรม ไปเห็นโคพูดด้วยความสงสาร รักมันนะ คือเทียบกับธรรมะ โห ท่านบอกว่าโคมีสองเขา มึงไม่มีเลย มึงเป็นโคหัวโล้น มึงยังจนกว่าเขามากหรือ เราว่า ประเภทปทปรมะมันมี เทียบกันเข้าเลย ประเภทปทปรมะเรียกว่าไม่มีเขาโคเลย เป็นโคหัวโล้นเขาไม่มี แต่ขนมันเต็มตัว โคหัวโล้นขนเต็มตัว เขาไม่มี

ที่นี้แยกออกไป โลกนี้คนจำนวนมาก นี้เทียบกับชนโคกันทั้งนั้น เขาโคมีนิด ๆ อย่างที่พระพุทธเจ้าทรงท้อพระทัยเวลาจะสั่งสอนสัตว์โลก คือมันมีตั้งแต่ชนโคทั้งนั้นไม่มีเขาโค อันนี้จิตใจเราเบื้องต้นก็มีแต่ชนโค เวลาได้รับการศึกษาอบรมเข้า จิตใจได้ยั้งได้ฟัง อรรถธรรมค่อยแทรกเข้าไป ๆ ต่อไปก็ปรากฏเป็นเขาโคขึ้นมา ที่แรกมันเป็นโคหัวโล้นเสียก่อน โคหัวโล้นไม่มีเขา ค่อยอบรมไป ๆ เขาโคก็ค่อยอ้วนขึ้น ๆ สูงขึ้นเด่นขึ้น จิตใจของเราได้รับการอบรมทางอรรถธรรมก็สง่าขึ้นมา นี้เทียบกับเขาโค คือความดีนี้เท่ากับเขาโค มีมากมีน้อยค่อยสง่าขึ้นมาในนั้น อบรมไป ๆ เอาจนกระทั่ง เอาเลยที่นี้ ตั้งแต่พื้น ๆ ที่อบรมมันเป็นอย่างนั้น ๆ ที่นี้อบรมไม่หยุดไม่ถอย ชัดเกล้าเข้าเรื่อย บำรุงรักษาเรื่อย ค่อยผ่องค่อยใสขึ้นมาจิตใจเรา ค่อยสง่าขึ้นมาในท่ามกลางชนโค ชนโคนั้นจะลดน้อยลงไป

พอเขาโคงอกเงยขึ้น สง่างามขึ้น ชนโคเริ่มลดลงไป ความคิดต่าง ๆ ที่ไม่ดีทั้งหลาย ค่อยลดลง ๆ เขาโคเป็นน้ำสะอาดชะล้างไปเรื่อย ๆ ได้รับการบำรุงอรรถธรรมเท่าไรยิ่งสง่างามขึ้นมา ๆ เรื่อยภายในใจ เมื่อสง่างามก็ยิ่งเห็นได้ชัด จิตใจเราที่นี้ค่อยหมุนเข้ามาหาเขาโค ชนโคค่อยหลุดร่วงไป ๆ เขาโคสง่างามขึ้น เขาโคเลยกลายเป็นชนโค คือสง่างามกระจายทั่วไปหมด ชนโคพังลง ๆ เขาโคเลยกลายเป็นชนโคไป คือกระจายออกไปสง่างามรอบใจ รอบกาย วาจา ความประพฤติหน้าที่การงานสะอาดไปตาม กลายเป็นเขาโคไป ๆ

บนฟ้าก็ตาม ไหลมาจากลำคลองก็ตาม พอเข้าสู่มหาสมุทรเป็นน้ำมหาสมุทรเหมือนกันหมด แยกแยะไม่ได้เลย เป็นอันเดียวกันเลย จิตที่เป็นธรรมชาติ ถึงขั้นเป็นธรรมชาติแล้ว ก็เหมือนฝนตกลงมาสู่มหาสมุทร พื้นมหาสมุทรคือธรรมชาติ พระองค์ใดบรรลุปัจจุบันเป็นอันเดียวกัน ๆ หมดเลย นี่เรียกว่าธรรมชาติ หรือว่ามหาวิมุตติมหานิพพานอะไรก็แล้วแต่จะตั้งชื่อแหละ อันนี้เป็นสมมุติอันหนึ่งออกมา พื้นฐานก็คือธรรมชาติ นั่นละจิตเวลาฝึกหัดอบรมได้แล้วเป็นอย่างนั้น

เราจึงอยากให้บรรดาพี่น้องชาวพุทธเราได้ฝึนหูฝึนตาฝึนใจ คิดทางอรรถทางธรรมเอา ฝึนขนาดไหนก็ให้ต่อสู้กันไป เพราะสิ่งที่เลิศเลอยังมี ฟากการฝึนไปนี้มี นั่น ไม่ใช่ว่าฝึนไปแล้วจะไปจนนะ ไม่จน ฝึนไปเพื่อความเลิศเลออยู่ข้างหน้า อย่างพระพุทธเจ้าสลับสไลก็ยอมรับ แต่เลยนั้นไปก็ตรัสรู้ พระสาวกทั้งหลายเหมือนกัน บำเพ็ญความพากเพียรนี้ ลำบากลำบาก อุปนิสัยของคนไม่เหมือนกันก็จริง แต่ส่วนลำบากนี้มีมาก ผู้ที่ประเภทขีปนาศึกษา ตรัสรู้เร็ว หรืออุคฆฏิตัญญู รู้ได้อย่างรวดเร็ว มีแต่น้อยกว่ากัน นั่นเป็นอย่างนั้น มีแล้วรองลงมาก็มี มีเรื่อย มาประเภทเนยยะกับประเภทปทปรมะรู้สึกจะมากที่สุดทีเดียว ระยะเวลาจะเข้าขั้นปทปรมะ ในจำพวกเราที่พอยอมรับกันได้ว่าเป็นประเภทเนยยะอยู่ ยังรู้ตรัสรู้ รู้ผิดรู้ถูก รู้จักแก้ไขตัดแปลงตนดี แต่สิ่งที่ไม่ดีมันมีกำลังมากกว่าความดีที่กำลังพยายามอยู่นั้น ความไม่ดีมันก็ฝืนมาถึงกลางไปทางต่ำได้ประเภทเนยยะ เพราะฉะนั้นประเภทนี้จึงขึ้นก็ได้ลงก็ได้ อยู่ในย่านกลาง

เนยยะคือพอแนะนำชักจูงหรือสั่งสอนไปได้ อันนี้ขึ้นก็ได้ ถ้าเจ้าของบิกขินแล้วก็ขึ้นเรื่อย ๆ ถ้าอ่อนแอท้อแท้แล้วลงได้ ส่วนปทปรมะไม่มีทาง เหมือนเอายาไปรักษาคนตายนั่นแหละ หรือคนเข้าห้อง ไอ.ซี.ยู. หมอและยาไม่มีความหมาย เพราะคนไข้คนนั้นหมดความหมายแล้ว ยาจึงหมดความหมายไปตาม ๆ กัน คน ๆ นั้นหมดความหมายแล้วในความดีทั้งหลาย ไม่ยอมเชื่อเรื่องบาปบุญนรกสวรรค์ตามทางของมนุษย์เราที่จะยอมรับเพื่อความดีงามแก่ตนเอง พวกนี้ไม่ยอมรับ อะไรที่เป็นเรื่องต่ำทรามแล้วรับทันที ๆ นี้เรียกปทปรมะ ยังเหลือแต่ลมหายใจ จะพึงเกิดมาก็ตามก็มีแต่ลมหายใจ จนกระทั่งถึงวันตายคน ๆ นี้จะไม่มีอะไรดีขึ้นเลย ไม่เหมือนคนที่มีอุปนิสัยพอที่จะเป็นไปได้อยู่ ก็เริ่มมีคุณค่าตั้งแต่เกิดมา ถึงจะผิดจะพลาดไปบ้างก็ยังมีคุณค่าฝังอยู่ภายในใจ ต่อไปก็ค่อยบุกเบิกออกไปได้ ไม่เหมือนคนที่หมดคุณค่าแล้วตั้งแต่วันเกิด ลมหายใจก็มีเพื่อวันตายเท่านั้น ไม่มีคำว่าเพื่อมีคุณค่า พวกนี้มีอย่างนั้น

เหล่านี้มีอยู่ในสัตว์โลกนะ เราย่าไปหาที่ไหนๆ กว้างแคบ ให้หาตัวของเรา ค้น ถ้ามั่นหนาแน่นไปทางด้านอรรถด้านธรรมมากเท่าไร เอ้า พัดมันลงไป ควรเป็นควรตาย เอ้า สละกันลงไป เต็มวิกิโผล่ขึ้นมาได้ นั่น ถ้าปล่อยไปเลยจมไปเลยนะ ถ้าฝืนกันแล้วโผล่ได้ จะยากขนาดไหนโผล่ได้พ้นได้ ถ้าปล่อยไปตามเลย จมได้เลยเพราะมันคอยจะจมอยู่ แล้ว ให้พากันจดจำเอานะ จิตใจเป็นสิ่งที่ฝึกได้ ธรรมะพระพุทธรเจ้าเป็นธรรมะที่เลิศเลอ ฝึกสิ่งที่เลวให้ดี ดีเยี่ยมได้ เราก็คือเป็นคน ๆ หนึ่ง ประเภทที่ควรจะได้รับ ต้องฝึกตัวเองนะ จะปล่อยให้เป็นไปตามความมืดมนสาหัสแห่งโลกนี้ ศาสดามีอยู่เต็มโลกเต็มสงสารเวลานี้ ศาสดาของกิเลสตัณหาที่จะพาคนให้ล่มจม พาสัตว์โลกให้ล่มจม เต็มไปหมด มีอยู่ทุกตัวคนอีกด้วย ไม่ว่าจะกับคนนั้นคนนี้ทั่วโลกนะ มีอยู่ในตัวของเราเต็มตัวเต็มใจของเราเป็นศาสดาทั้งนั้น จะลากคอเราลงนรก บอกว่าลากคอชิมันถึงกันเข้าใจไหม นี่ละให้เทียบเข้ามาซิ เทียบเข้ามาคนทั่วโลกสงสารจิตใจมันต่ำ เอ้า จิตใจของเราเป็นยังไงมันคิดทั่วโลกสงสารมันก็ต่ำ คิดไปด้วยความต่ำของมันเมื่อไม่ได้รับการอบรม เมื่อได้รับการอบรมแล้วก็ฟิตตัวของมันได้ นั่น

ยิ่งนับวันไปนะ ให้ท่านทั้งหลายพิจารณาก็แล้วกัน ให้พิจารณาให้ตั้งเนื้อตั้งตัวอยู่ในภายในตัวของเราเอง รอรับเหตุการณ์ สิ่งภายนอกมันแฝงเข้ามาได้ที่จะมาหลอกให้ลุ่มหลงอย่างปัจจุบันนี้มีอะไรบ้าง แต่ก่อนเมืองไทยเราจะมีอะไร ได้อะไรมาอยู่มากินมาใช้สอยวันหนึ่ง ๆ พอ ไม่ได้สร้างความกังวลวุ่นวาย ความติดดินให้มากมายอะไรนัก ก็เป็นความสุขความสบาย เวลานี้ทุกสิ่งทุกอย่างมันไหลเข้ามาไม่ทราบทางน้ำทางบกทางไหน ๆ มาเรื่อย ๆ อะไรมันก็ตื่น ๆ ก็ติดก็ตื่นแล้วติดดินมันส่วนมาก ๆ เราอยากพูดว่าร้อยทั้งร้อยเป็นเรื่องที่จะทำคนให้หลงมกมายให้หลับหูหลับตาไปเรื่อย ๆ ไม่ให้ตื่นนะ เวลานี้กำลังเต็มบ้านเต็มเมืองเข้ามา อันนั้นก็ตื่นนี่ก็ตื่น ไม่เคยได้เห็นก็เห็น ไม่เคยได้ยินก็ได้ยิน มีมาหมดทุกอย่าง ต้องได้ฟิตหัวใจเราด้วยสติปัญญาด้วยดี ไม่งั้นหลงไปกับสิ่งเหล่านี้ได้

พูดอันนี้แล้ว เอ้า พูดถึงท่านผู้ที่ผ่านไปโดยสมบูรณ์เรียบร้อยแล้ว อะไรรู้หมด ที่จะให้ท่านหลงท่านลุ่มท่านชินต่อสิ่งเหล่านี้ไม่มี ปึบ รู้ทันที ๆ ๆ นั่นต่างกับกับโลกที่กำลังลุ่มหลงอยู่ อะไรรมาคอยแต่จะหลง ๆ ผู้ที่ท่านรู้ท่านรอบหมดแล้วทำยังไงให้หลงก็ไม่หลง ปึบมาก็รู้ ตกผล็อย ๆ เหมือนน้ำบนใบบัว น้ำที่ตกลงบนใบบัว กลิ้งตก ๆ ไม่ซึมซาบ จิตของท่านที่เป็นใบบัวแล้วสมมุติทั้งหลายเหมือนน้ำ ตกลงมาปึบกลิ้งเลย ๆ ไม่ซึมซาบมันต่างกันอย่างนี้นะ พวกเราพวกไม่ใช่ซึมซาบ มันพวกลิง ความับ ๆ อะไรรมาคว้ามับเลย เพราะฉะนั้นมันถึงตามไม่ทันนะ จมได้เร็ว กำลังเริ่มขึ้นนะ สิ่งเหล่านี้แหละเป็นบริษัท

บริวารเป็นเครื่องอุปกรณ์ทุกอย่างของกิเลสเสียมากต่อมากทีเดียว ถ้าไม่มีธรรมจะไม่
รู้เลย แล้วจะเพลินไปตามสิ่งเหล่านี้ แล้วก็จมไปทุกทีทุกวัน ผู้มีธรรมเหมือนกับว่ามาขัด
เกลาจิตใจ อะไรผ่านเข้ามา ถ้าจิตใจเป็นธรรมขึ้นไปโดยลำดับลำดับแล้วอะไรผ่านเข้ามา
เหมือนกับเป็นหินมาลับปัญญา หินลับมีด สติปัญญาของเราเหมือนมีด

สิ่งทั้งหลายที่มาเกี่ยวข้องเหมือนหินมาลับมีด ๆ เพราะเมื่อขึ้นเป็นธรรมแล้วอะไร
เป็นธรรมหมด อยู่ที่ไหนเป็นธรรม ท่านว่าอัตโนมัตติ ๆ คือเป็นธรรมอัตโนมัตติโดยลำดับ จน
จะถึงขั้นเด็ดขาดเป็นอัตโนมัตติ อะไรผ่านเข้ามาเป็นธรรมหมด อยู่เฉย ๆ ก็เป็น ความคิด
ความปรุงขึ้นมา นี้ แต่ก่อนมันเป็นกิเลสค้นหาเป็นฟืนเป็นไฟ เวลามันกลับกลายเป็น
ธรรมแล้วด้วยการฝึกฝนอบรมเรา ที่ไหนอะไรผ่านเข้ามามันเป็นธรรม เหมือนกับว่ามา
เตือนสติปัญญา ลับสติปัญญาให้คมกล้าเป็นลำดับลำดับ มันต่างกันนะ ให้คิดแยกหลาย
ประเภทสิ กิเลสมันร้อยพันพันคม เราก็ให้เป็นอย่างนั้นธรรมะ เมื่อมันทันกันแล้วร้อยก็ร้อย
พันก็พัน มีคมเหมือนกันเลย นั่น ทันกัน ๆ

ค่อยหนาไป ๆ ดูนะ มันอดไม่ได้เพราะสิ่งเหล่านี้มันสัมผัส आयตนะภายนอก
อายตนะภายใน आयตนะแปลว่าเครื่องสืบทอด เครื่องประสานกัน เช่น ตาเรานี่เพื่อ
ประสานรูป รูปเป็นอายตนะภายนอก ตาเป็นอายตนะภายในเครื่องประสานกัน ตาเห็นรูป
เป็นยังงี้ หูฟังเสียงเป็นยังงี้ มันประสาน เรียกว่าประสานกัน เวลาทางภายในมันรอบ
หมดแล้วอายตนะก็สักแต่ว่าใช้ในเวลามีสมมุติอยู่เท่านั้น ส่วนภายในจิตนั้นไม่ได้สัมผัส
กับสิ่งเหล่านี้ เราจะแยกเข้าไปพูดว่าเป็นอายตนะของตัวเองโดยเด็ดขาด โดยหลัก
ธรรมชาติไม่ผิด แต่ต้องเป็นผู้ปฏิบัติผู้บรรลุไม่ค้ำกัน ถ้าไม่ปฏิบัติไม่รู้แล้วค้ำวันยังค้ำ
เข้าใจไหม ท่านเป็นอายตนะโดยหลักธรรมชาติ ในเวลาอยู่ในสมมุติท่านก็ทราบ ไม่ถือไม่
ติด นั่น ท่านพูดอันหนึ่งว่า आयตนะนิพพาน มีนะในหนังสือ

อายตนะนิพพานเป็นยังงี้ อันนี้พูดยากนะ แต่ไม่สงสัย มันเป็นอายตนะนอกสมมุติ
เสียทั้งหมด นิพพานกันนอกสมมุติแล้ว आयตนะนิพพานกันนอกไปด้วยกัน แล้วจะเอามาพูด
คลุกเคล้ากันกับมูตรกับคูถได้ยังงี้ แน่ะ आयตนะที่จะใช้ในมูตรในคูถก็ ตา หู จมูก ลิ้น
กาย ของพระอรหันต์ท่านก็มีท่านก็ใช้เหมือนกัน แต่ท่านไม่แปดเปื้อนกับสิ่งเหล่านี้ นี้
เป็นอายตนะอันหนึ่ง आयตนะนิพพาน จิตเป็นนิพพานแล้วก็เป็นอายตนะอันหนึ่ง มาใช้
ภายนอกเป็นอายตนะอันหนึ่ง เอ้า ดับไปโดยสิ้นเชิง ไม่ต้องพูด แน่ะ หายสงสัยทุกอย่าง
วันนี้พูดธรรมะจะสูงไปหรือต่ำไปก็ไม่รู้นะเรา กิ่งผู้พูดเหมือนกันเรากิ่ง หนาขึ้นเรื่อย ๆ
นะ ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ กิเลสจะหนาแน่นขึ้นเรื่อย ๆ คนจะนับวันทะนงตัวติดดิน

เรื่อยไปตามกิเลส ทะนงเท่าไรยิ่งต่ำลง ๆ ผู้มีสติตั้งพินิจพิจารณาผู้ไม่ทะนงจะผ่านไปได้
ๆ จำเอานะ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้น

(พระหลวงตาเจ้าคะ วันนี้ผ้าป่าหน้าศาลา ๔,๒๖๕ บาท กับอีก ๑๕ ดอลลาร์เจ้าคะ)

เออ เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๑ กิโล ๗ บาท ดอลลาร์ได้ ๓๕๔ ดอลลาร์

ชมการถ่ายทอดสดทุกวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th